

tonnen-estrade, hossen en draaien en plompen de koppelen over den harden dorschvloer, oud en jong, verhit, en dra warrelen wolken stoffen en regeert een zure geur van verschaalden drank, rook en zweet in de schuur.

De herbergen steken vol; 't kralende bier en de borrels worden op tinnen bladen rondgedragen en al heeft ieder reeds lang zijn bekomste, men drinkt tegen den dorst van morgen. Boeren lullen tegen elkaar op. Een wijveken huft met pertige sprongskes op de krijtschreef, en een oude oolijkerd fezelt de prachttessen en jonge dochters dingen in 't oor die ze doen gillachen; ze slaan naar hem met linksche gebaren, maar hij is al weg met een bokkesprong.

't Duurt zoo drie dagen, eten en drinken en vreugde rapen; 't zit een heele week in hun knoken; ze deugen geen pijp toebak meer. Maar alle kermis is een geeseling waard, en 't gebeurt ook zoo zelden.

Want anders staan of liggen ze te wroeten in alle weeren op de eindelooze vlakke, nietig tegen den nukkigen horizon van 't zware Polderland.

Of als 't vriest en sneeuwt, — alle deuren dicht en de mozegaten opgestopt, — mooschen ze wat in stal en schuur, of de boer ligt, been over been geslagen, achterover op zijn gebieds begijnenstoeltje, onder den schoorsteenmantel of bij de Leuvensche stoof, te smakken aan zijn baardbranderken dat de gulpen rook tegen de lage eiken zoldering bijeenkoeken.

Ter andere zijde zit de boerin haar jongstgeborene uit te vieren, aan haar rokken een reesem knapen en meisjes als kuikentjes bij een klokken.

De Maartsche buien voorbij en de Aprilsche grillen aan 't woeden, gaan ze op Sint-Markus en de Kruisdagen Gods goedertieren hulp afsmeeken over de vruchten te velde en in den boôgaard.

In een dichte kudde stappen ze, priesters en koralen voorop, door de akkers, met kruis en kaarsen. Dan bidt de pastor met

luider stemme: „...opdat wij, die in onze droevigheid op u vertrouwden, mogen bevrijd blijven van alle plagen, door uwen bijstand”.

Met rondren rug trekken ze verder, gebeden brommend, door de straat, en langs 't labeurland en weiden en 't doodenveld; alles krijgt zijn deel. De priester zingt voor van Elias: „...een mensch die, als wij tot lijden was bestemd; hij had een gebed opdat het op aarde niet zou regenen”.

En de kwade maanden achter den rug, begint alles te tieren en te brieschen in den gezegenden Polder, het land van honig en massepein. De Zomer is in aantocht. Heel 't dorp wordt tegen Juni 't onderste boven gekeerd, hagen geknipt, wegen geharkt, huizen en hoeven gewitkalkt en geschilderd. De processie van den H. Sacramentsdag mag komen. Dan trekt alweer de stoet door dorp en akkers, maar nu is 't in triomf. Vlaggen en wimpels en zilveren lantarens, priesters en meidekens blank, beelden en flambeeuwen, de Lief-Vrouwenmaagden in 't blauw, de boeren in 't zwart, en fanfares en bellegerinkel en wierook, grijs en sterkeurend, en eindelijk het Alderheiligste onder 't zijdene baldakijn, met de notabelen errond en een schare dorpelingen erachter.

Statig schuift de stoet voort onder beuken van groen en een hemelkoepel van zilver, waarin de zon hangt te glanzen en duizenden vogelen schallen.

Later op 't seizoen wandelt weer de processie het land over, met Onze-Lieve-Vrouw Hemelvaart, ditmaal in den matten gloor van reeds tanenden Zomer.

En kort daarop vangen de begankenissen aan, naar Beirendrecht waar alle gunsten worden afgesmeekt en voor alle kwalen bevrijding wordt gezocht; of te Stabroeck komen de dorpelingen uit 't onliggende beêweden naar Sinte-Katrien, patrones der jonge dochters, dat het de goede heilige zou believen naar een geschikten man te verleenen. En 't is van oudsher bekend dat Sinte-Katrien zich niet pramen laat; 't jong